

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 311/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S., S., zastúpeného advokátkou Mgr. Ing. E. S., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 24 S/20/2010-56 z 2. novembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo/4/2011 z 8. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2011 doručená sťažnosť S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 S/20/2010-56 z 2. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo/4/2011 z 8. februára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“ alebo „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ ako odberateľ uzatvoril s obchodnou spoločnosťou T., spol. s r. o., ako dodávateľom 31. decembra 2006 zmluvu o dodávke a odbere tepla na dobu neurčitú. Dňa 11. januára 2010 vydal Úrad pre reguláciu sieťových odvetví, odbor regulácie tepelnej energetiky (ďalej len „úrad“) rozhodnutie č. 0001/2010-N-ZP, ktorým zrušil na základe žiadosti obchodnej spoločnosti T., spol. s r. o., pre túto obchodnú spoločnosť povolenie na podnikanie v tepelnej energetike, a to z dôvodu, že od 1. januára 2010 ukončila podnikanie vo výrobe a rozvoze tepla a tepelné hospodárstvo prevzala od 1. januára 2010 formou prenájmu iná spoločnosť (ďalej len „rozhodnutie úradu“).

Sťažovateľ sa žalobou z 8. marca 2010 podanou krajskému súdu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia úradu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a žiadal, aby krajský súd uvedené rozhodnutie ako nezákonné zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci.

Krajský súd uznesením č. k. 24 S/20/2010-56 z 2. novembra 2010 konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil dôvodiac, že sťažovateľ ako žalobca nemohol byť účastníkom konania, v ktorom bolo rozhodnutie o zrušení povolenia na podnikanie v tepelnej energetike pre obchodnú spoločnosť T., spol. s r. o., vydané, a teda sa s ním v danom konaní ako s účastníkom konať nemalo. Z toho dôvodu sťažovateľ nebol podľa krajského súdu v spore aktívne legitimovaný, a teda žalobu podala neoprávnená osoba.

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie.

O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3 Sžo/4/2011-76 z 8. februára 2011, ktorým uznesenie krajského súdu č. k. 24 S/20/2010-56 z 2. novembra 2010 potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že krajský súd rozhodol správne,

keď konanie s poukazom na § 250d ods. 3 OSP zastavil, pretože žalobu podala neoprávnená osoba. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý považoval za správny, a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Proti uvedenému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy navrhujúc, aby ústavný súd vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 24 S/20/2010-56 zo dňa 02. 11. 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo/4/2011 zo dňa 08. 02. 2011 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžo/4/2011 zo dňa 08. 02. 2011 a Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 24 S/20/2010-56 zo dňa 02. 11. 2010 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Trnave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní uhradiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 EUR na účet advokáta...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach (vrátane obchodných sporov) patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd

nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu však v danej veci k takémuto záveru nedospel.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnuté uznesenie so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by

mohla spochybnit konformitu záverov napadnutého uznesenia s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 1564/09, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúvanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnymi závermi všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných právnych noriem v jeho právnej veci.

Sťažnosť pritom smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu aj proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, a to z rovnakých dôvodov. Sťažovateľ namieta, že konajúce súdy nesprávne posúdili interakciu medzi § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), § 5 ods. 1 písm. e), § 15 ods. 2 a 5 zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii v sieťových odvetviach“) a § 9 ods. 2 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“) a v dôsledku toho nesprávne vymedzili účastníkov správneho konania v konaní o zrušení povolenia na podnikanie v tepelnej energetike, v ktorom úrad svojím rozhodnutím toto povolenie obchodnej spoločnosti T., spol. s r.o. zrušil. Podľa sťažovateľa mal správny orgán s ním konať ako s účastníkom, a preto bol sťažovateľ aj aktívne legitimovaný na podanie žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu v správnom súdnictve. Žaloba v správnom súdnictve tak nemala byť posúdená ako podaná neoprávnenou osobou a konanie nemalo byť zastavené. Takýmto pochybením krajského

súdu a následne aj najvyššieho súdu malo byť zasiahnuté do jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Predmetom sťažnosti (vychádzajúc z jej petitu, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný) je tvrdenie sťažovateľa, že uznesením krajského súdu č. k. 24 S/20/2010-56 z 2. novembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo/4/2011 z 8. februára 2011 došlo k porušeniu jeho v sťažnosti označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti namietanému uzneseniu krajského podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd. Ústavný súd

preto vychádzajúc z uvedeného princípu subsidiarity konštatuje, že nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva sťažovateľa predmetným uznesením krajského súdu. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Z tohto dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd sa ďalej zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu.

Sťažovateľ je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k zásahu do jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia účastníctva v správnom konaní (konanie o zrušenie povolenia na podnikanie v tepelnom hospodárstve), a tým aj v otázke, či bol sťažovateľ oprávnený na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu. Podľa správneho orgánu a krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu je účastníkom takéhoto správneho konania iba navrhovateľ (v zmysle § 15 ods. 2 zákona o tepelnej energetike ako *lex specialis*), podľa sťažovateľa je ním aj ten, koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť správnym rozhodnutím priamo dotknuté (v zmysle § 14 ods. 1 Správneho poriadku). Podstatou veci je tak otázka, či najvyšší súd postupoval ústavne konformne, ak považoval § 15 ods. 2 zákona o regulácii v sieťových odvetviach za použiteľný a za *lex specialis* voči vymedzeniu účastníkov konania podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrany ustanoví zákon. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno základného práva na súdnu a inú právnu ochranu domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 2 ústavy je zaručiť prístup k súdu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach alebo právom chránených záujmoch ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy. Právo na prístup k súdu sa však nezaručuje

kedykoľvek, ale iba vtedy, ak zákon neustanoví inak a iba v medziach podmienok zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ústavy). Splnenie týchto podmienok treba posudzovať v kontexte so zmyslom a účelom ochrany práv a právom chránených záujmov v súlade s materiálnou koncepciou demokratického a právneho štátu. Ak fyzická alebo právnická osoba splní podmienky ustanovené zákonom, súd musí tejto osobe umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami a povinnosťami, ktoré z takéhoto postavenia vyplývajú. Z uvedeného výkladu a chápania čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy vyplýva, že na to, aby sa sťažovateľ stal účastníkom konania pred správnym súdom, musí splniť predpoklady ustanovené zákonom (II. ÚS 230/09).

Podľa § 1 Správneho poriadku sa tento zákon vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Podľa § 5 ods. 1 písm. e) zákona o regulácii v sieťových odvetviach úrad rozhoduje o vydaní, zmene a o odňatí povolenia na vykonávanie regulovaných činností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov (legislatívny odkaz odkazuje aj na zákon o tepelnej energetike ako na osobitný predpis).

Podľa § 9 ods. 2 písm. e) zákona o tepelnej energetike úrad rozhodne o zrušení povolenia, ak držiteľ povolenia prestal vykonávať činnosti, na ktoré má povolenie.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o regulácii v sieťových odvetviach je účastníkom konania podľa § 5 ods. 1 písm. e) navrhovateľ.

V zmysle § 15 ods. 5 zákona o regulácii v sieťových odvetviach na konanie podľa odsekov 1 až 4 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa najvyššieho súdu „*Ustanovenie § 15 ods. 2 zákona č. 276/2001 Z. z. (zákon o regulácii v sieťových odvetviach, pozn.) výslovne ustanovuje, kto je účastníkom konania. Je ním výlučne navrhovateľ. Keďže uvedené ustanovenie zákona č. 276/2001 Z. z. upravuje okruh možných účastníkov, nie je možné rozšíriť okruh účastníkov ešte všeobecným zákonom o správnom konaní, pretože správny poriadok je možné použiť len v prípade, ak osobitný zákon neobsahuje špeciálnu úpravu. Uvedené ustanovenie je určujúce pri problematike okruhu účasti aj pri rozhodovaní o zrušení povolenia v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 657/2004 Z. z. (zákon o tepelnej energetike, pozn.), keďže okruh účastníkov v konaniach podľa zákona 657/2004 Z. z. upravuje v § 5 ods. 1 písm. e/ zákon č. 276/2001 Z. z. a nie zákon č. 657/2004 Z. z. samotný. Z tohto dôvodu nebolo možné prijať argumentáciu žalobcu a na okruh účastníkov aplikovať § 14 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v spojení s § 37 zákona č. 657/2004 Z. z., preto žalobca nemohol byť účastníkom predmetného správneho konania.*“

Sťažovateľ tvrdí, že účastníkov konania o zrušení povolenia vymedzuje nielen zákon o regulácii v sieťových odvetviach (v § 15 ods. 2), ale aj zákon o tepelnej energetike (v § 37), pričom vymedzenie účastníkov konania podľa § 37 zákona o tepelnej energetike je podľa názoru sťažovateľa lex specialis vo vzťahu k vymedzeniu účastníkov v zákone o regulácii v sieťových odvetviach. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd a ani najvyšší súd nevzali pri svojom rozhodovaní do úvahy § 30 písm. a) a § 37 zákona o tepelnej energetike.

Podľa § 30 písm. a) zákona o tepelnej energetike úrad vydáva, mení a zrušuje povolenia na podnikanie v tepelnej energetike podľa § 5 až § 9 (povolenie na podnikanie v tepelnej energetike, pozn.).

Podľa § 37 zákona o tepelnej energetike na rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (legislatívny odkaz odkazuje na správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak.

Sťažovateľ vyslovuje názor, že § 37 zákona o tepelnej energetike rozširuje vymedzenie účastníkov správneho konania podľa § 15 ods. 2 zákona o regulácii v sieťových odvetviach.

Citované časti odôvodnenia záverov najvyššieho súdu o tom, že ustanovenia zákona o regulácii v sieťových odvetviach sú určujúce pri vymedzení okruhu účasti aj pri rozhodovaní o zrušení povolenia v zmysle zákona o tepelnej energetike, ako aj odôvodnenia záverov, že § 37 zákona o tepelnej energetike nerozširuje okruh účastníkov takéhoto konania, považuje ústavný súd za také, ktoré spĺňajú podmienku ústavne konformnej aplikácie právneho predpisu. Z pohľadu ústavného súdu nemožno právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodom sťažnosti považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Ústavný súd preskúmal v rámci predbežného prerokovania sťažnosti uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo/4/2011 z 8. februára 2011 v naznačenom smere a zistil, že odôvodnenie rozhodnutia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa súd spravoval pri posudzovaní účastníkov správneho konania, a tým aj pri posudzovaní aktívnej legitímácie sťažovateľa v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi, a jeho rozhodnutie je preto ústavne aprobovateľné. Vzhľadom na to ústavný súd uzavrel, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nie je žiadna príčinná súvislosť. Rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok právnych záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom, a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre sťažovateľa, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa týkajúcu sa napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

Nad rámec uvedeného odôvodnenia ústavný súd dodáva, že prípadné ujmy fyzických osôb spôsobené tvrdeným nedodržaním zmluvy o dodávke tepla uzatvorenej medzi sťažovateľom a obchodnou spoločnosťou Technický a bytový podnik, spol. s r. o., sú uplatniteľné v konaní pred všeobecným súdom ako nároky vyplývajúce z porušenia zmluvy o dodávke tepla, a preto nemôžu byť preskúmané v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011